

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 562/2020-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovéj a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ObdoV 4/2019 z 11. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED]
o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená písomným podaním doručeným 29. apríla 2020, vo veci namietaného porušenia na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 ObdoV 4/2019 z 11. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že pred Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sa pod sp. zn. 37 Zm 415/99 od roku 1999 vedie zmenkový spor, predmetom ktorého je vydanie zmenkového platobného rozkazu a uloženie povinnosti zmenkovému dlžníkovi zaplatiť sťažovateľke „*sumu 350 000 000 Kč s príslušenstvom*“, v ktorom ako zmenkový veriteľ vystupuje sťažovateľka (od roku 2004, pozn.) a ako zmenkový dlžník obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“).

3. Krajský súd ako súd prvej inštancie v označenom zmenkovom spore rozhodol rozsudkom sp. zn. 37 Zm 415/99 z 21. júna 2017, ktorým ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz zo 17. mája 1999. Na základe podaného odvolania žalovaným rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací, ktorý rozsudkom sp. zn. 5 Obo 16/2017 z 22. novembra 2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Proti označenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak,

že rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie vo veci sťažovateľky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľka v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, a tvrdí, že najvyšší súd nesprávne a nespravodlivo vec posúdil. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v jej právnom názore, že zistenia uvedené v trestnom rozsudku týkajúce sa vedomého konania konkrétnych osôb právne konajúcich za právneho predchodcu sťažovateľky na škodu dlžníka pri nadobúdaní zmeniek nie sú záväzné pre konanie o civilnej žalobe, keďže sťažovateľka ani jej právny predchodca neboli účastníkmi trestného konania, nemohli sa k tam ustáleným záverom brániť, vyjadriť sa k právnej stránke veci. V tejto súvislosti sťažovateľka na podporu svojho právneho názoru predložila viacero rozhodnutí súdov viacerých krajín, pričom zároveň tvrdí, že „*najvyšší súd prekročil ústavnoprávnu interpretáciu § 135 OSP (§ 193 CSP) v otázke viazanosti civilného súdu rozhodnutím trestného súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal*“.

5. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 ObdoV/4/2019 porušil základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 ObdoV/4/2019 z 11. decembra 2019 sa zrušuje.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, tak ako budú vyčíslené, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa,

ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti

so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

14. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Samotné posúdenie vecí ústavným súdom

15. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Ústavný súd považuje za nevyhnutné v prvom rade upozorniť na povahu napadnutého uznesenia. Ide o kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým sa konanie nekončí, pretože vec bola vrátená najvyššiemu súdu (ako odvolaciemu súdu) na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ústavný súd štandardne vo svojich rozhodnutiach v obdobných prípadoch kasácie uvádza, že ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku [v súčasnosti Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016), pretože základné právo na súdnu ochranu ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, musia im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry ESĽP (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a ESĽP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Napriek už uvedenému ústavný súd dodáva, že aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu

po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019).

18. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, berúc do úvahy charakter napadnutého uznesenia a prípadne tam uvedený právny záver, ktorý by bolo možné považovať za záväzný pre ďalší postup krajského súdu, sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná.

19. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia v súvislosti s vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorú identifikoval a ktorej posúdenie sťažovateľka namieta, uviedol, že z citovaných častí trestných rozhodnutí predložených v konaní žalovaným vyplýva nepochybný záver, že súdy v trestnom konaní pri posudzovaní trestnej zodpovednosti [REDAKOVANÉ] dospeli k záveru, že právny predchodca pri nadobúdaní zmeniek konal vedome na škodu žalovaného ako zmenkového dlžníka, keď mal vedomosť o fiktívnom charaktere zmlúv medzi žalovaným a remitentom zmeniek (bod 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Najvyšší súd ďalej konštatoval, že už v rozsudku sp. zn. MOBdoV 8/2002 z 19. júna 2003 vytkol súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciemu súdu, že napriek vedomosti o začatí trestného stíhania [REDAKOVANÉ] si vo veci konajúce súdy trestný spis nezadovážili a neoboznámili sa s jeho obsahom, pričom tento mohol mať vplyv na posúdenie dobromyseľnosti právneho predchodcu sťažovateľky [REDAKOVANÉ] (bod 17.1 odôvodnenia napadnutého uznesenia). V nadväznosti na uvedené najvyšší súd konštatoval, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu relevantne sa vysporiadať sa s argumentáciou súdov v trestnom konaní, týkajúcou sa vedomého konania právneho predchodcu sťažovateľky na škodu žalovaného pri nadobúdaní zmeniek. Súdu prvej inštancie, ako aj odvolaciemu súdu najvyšší súd vytkol, že tak nepostupovali a zaujali diametrálne odlišný názor v kľúčovej otázke ako súdy v trestnom konaní bez toho, aby svoj záver riadne, logicky a presvedčivo odôvodnili. Poukázal aj na rozhodnutie sp. zn. 3 Obdo 46/2019, kde najvyšší súd dospel k záveru, že pokiaľ súd v konaní posudzuje určitú otázku ako otázku predbežnú, ktorá bola taktiež ako predbežná otázka posudzovaná už v inom konaní, v zásade nemôže

dôjsť pri rovnakej argumentácii strany sporu k odlišnému záveru. V tejto súvislosti najvyšší súd odvolaciu súdu vytkol, že hoci bolo v priebehu konania do súdneho spisu doložených viacero rozhodnutí vydaných v trestnom konaní, odvolací súd sa k záverom súdov v trestnom konaní o vedomosti [REDAKOVANÉ] o skutočnom účele zmlúv medzi žalovanou a [REDAKOVANÉ] – ktorá bola určujúca pre posúdenie účinnosti kauzálnych námietok vznesených žalovaným – žiadnym spôsobom nevyjadril. Na základe týchto úvah najvyšší súd dospel k záveru, že vo veci konajúce súdy sa nevysporiadali s kľúčovými skutočnosťami, dôležitými pre rozhodnutie ako také, preto prijatý záver odvolacieho súdu o tom, že sa nepodarilo preukázať, že právny predchodca žalovaného konal pri nadobúdaní zmeniek vedome na škodu dlžníka, je arbitrárny (body 24 až 29 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

20. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci nebol jednoznačne formulovaný právny záver, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že vo veci konajúce súdy budú viazané určitým záväzným právnym názorom, resp. nezistil existenciu inej výnimočnej okolnosti, ktorá by ústavný súd oprávnila vstúpiť do prebiehajúceho konania využitím svojich právomocí. Inými slovami, ústavný súd v súvislosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu odkazuje na svoju už citovanú judikatúru v bode 16 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ktorá vychádza zo zdržanlivosti ústavného súdu nezasahovať do prebiehajúceho konania. Skutočnosť, že vo veci konajúce súdy sa budú musieť vysporiadať z obsahom trestných rozsudkov pri posúdení kľúčovej otázky, nemožno považovať za určitý záväzný právny názor, pretože výsledok posúdenia kľúčovej otázky bude závisieť od ďalšieho konania.

21. Ústavný súd tak konštatuje, že opísaná vada zmätočnosti (ktorú identifikoval najvyšší súd, pozn.) je sama osebe legitímnym dôvodom na zrušenie označených rozsudkov súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu bez ďalšieho. Totiž argumentácia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu pri ustáľovaní odpovede na kľúčovú otázku (ne/vedomé konanie právneho predchodcu sťažovateľky pri nadobúdaní zmeniek na škodu žalovaného, pozn.) vychádzala z nelogického predpokladu, že vedomé konanie na škodu dlžníka

predpokladá neúčast' dlžníka pri nadobúdaní zmeniek a keďže osoby konajúce za dlžníka (žalovaného, pozn.) vymysleli túto „obchodnú operáciu“, vylúčil možnosť alebo sa už bližšie nezaoberal tým, že právny predchodca sťažovateľky mohol mať vedomosť o fiktívnosti charakteru zmlúv zabezpečených zmenkami, resp. dospel k arbitrárnemu záveru, že sa nepodarilo preukázať vedomé konanie na škodu veriteľa. Závery najvyššieho súdu preto rozhodne nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

22. Ústavný súd ďalej konštatuje, že dôvody napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajú zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Sťažovateľkou prezentované argumenty podľa názoru ústavného súdu relevantne nespochybnili ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov najvyšším súdom.

23. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej sa trestný súd pri posudzovaní konania právneho predchodcu sťažovateľky na škodu dlžníka zo zmeniek zaoberal okolnosťami, ktoré presahujú rámec trestného konania, ústavný súd bez toho, aby túto otázku vyhodnocoval, konštatuje, že aj v prípade, že by sťažovateľka mala pravdu, táto námietka nemá relevanciu (ani sa netýka napadnutého konania, pozn.), pretože osoby, ktoré vypovedali v konaní pred trestným súdom, boli riadne poučené, pričom ide o okolnosti, ktoré sú podstatné aj pre konanie vo veci sťažovateľky, pričom v zásade platí, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (§ 187 ods. 1 CSP). Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd nevyslovil viazanosť závermi uvedenými v trestných rozsudkoch, ako sa mylne domnieva a namieta sťažovateľka, len vytkol skutočnosť, že tieto závery vyplynuli z trestného konania, pričom žalovaný na tieto skutočnosti počas celého konania poukazoval a vo veci konajúce súdy sa s nimi nijako nevysporiadali, pričom vzhľadom na závery prijaté v trestných konaniach to bolo nevyhnutné. Navyše, sťažovateľka bude mať príležitosť v ďalšom konaní sa k hodnoteniu kľúčovej otázky vyjadriť a predniesť svoje argumenty.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu